

vidste hun ligesaa lidt som nogen anden, — og det interesserede hende heller ikke. Men det morede hende engang imellem at tale med ham, fordi han syntes at betragte Livets Rørelser med nogenlunde det samme nøgterne Blik som hun selv. Hans Mistænksomhed, hans hemmelighedsfulde Væsen, hans snu, kold-sindige Overlæg, hans Forkærlighed for i snevre Vendinger at lirke og lure sig frem ved Kneb og Forstillelse istedetfor paa Holger Danskes Vis at svinge Sværdet med aaben Pande ... alt dette frastødte hende ikke, ja det tiltalte hende næsten som Vidnesbyrd om en ualmindelig forstandig Opfattelse af Livet og Menneskene.

„Naa ... er der saa noget nyt ... ovre fra Deres Side?“ fremstødte hun, da de en Stund havde siddet tavse overfor hinanden.

„Aa nej, saadan noget større er der da ikke passeret. Det lider altsammen jevntvæk i den gamle Skure. Vi har det jo immer lidt rigeligt med Djævelsnak og Svovlstank, saa man sommetider kan synes at fornemme Helvede brænde En gennem Træskoene. Forresten har vi da ogsaa faaet en ny Religion derovre nu?“

„Ja saa,“ mumlede Frk. Katinka. „Hvad hedder saa den Religion?“

„Ih, det er jo dissehersens Damgaardianere.“

„Hvad for noget? ... Damgaardianere? Dem synes jeg dog ikke, jeg har hørt Tale om før.“

„Aa nej, saamænd, det er rimeligt nok. For de er jo ogsaa endnu noget vaade bag Ørene. — Det er ellers ham Niels Nilen, ... eller Niels Damgaard, som han jo helst vil kaldes ... det er ham, der har opfundet den. Han var før i Tiden Gaardskarl hos Emanuel Hansted, og han har nu altid haft det saa meget med Læsning og Skriverier i Aviserne og saadan. Og nu var han jo bleven Missionærtaler og sad immer og studerte. Og saa var det, han forgangen lavede denneher nye Religion, som forresten skal være helt udmærket, ... det har jeg da hørt baade een og to snakkes om.“

„Men hvad er da det nye ved den?“

„Ja se, det kan en anden jo ikke vide. Men jeg troer nu nok,